

LIBRIS

We know  
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALLEN, NAVESSA

**Game on** / Navessa Allen. - București : Midnight Books, 2026

ISBN 978-630-6546-46-6

821.111

Traducător: **Andra Elena Agafiței**

Redactor: **Ana Alexandrescu**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

### **GAME ON**

Copyright © 2026 by Navessa Allen

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved.

© Midnight Books 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

### **Editura Midnight Books**

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: [office@bookzone.ro](mailto:office@bookzone.ro)

[www.bookzone.ro](http://www.bookzone.ro)

NAVESSA ALLEN

# GAME ON

SERIA ÎN ÎNTUNERIC #3

Midnight Books  
BUCUREȘTI, 2026

## 1

TYLER

Un milion de dolari. Atât aş putea câştiga diseară dacă petrecerea continuă în ritmul ăsta.

Încă nu îmi venea să cred că reuşisem. Săptămâni de planificare, zeci de mii cheltuiţi şi nenumărate legi încălcate, totul ca să găzduiesc o seară privată de jocuri de noroc, cu mize mari, la bordul unei nave de marfă abandonate, care putrezea în vechiul port. Era ultimul loc în care s-ar fi gândit cineva să caute o petrecere ultraexclusivistă a elitei oraşului, şi tocmai de aceea era perfect.

Un ţipăt de bucurie a izbucnit din mulţime. Toţi purtau măşti ca să-şi protejeze anonimatul, inclusiv personalul, dar, în calitate de maestru de ceremonii, eu ştiam cine erau. M-am întors şi-am văzut o blondă într-o rochie de seară de un roşu aprins sărind în sus de bucurie. Probabil dăduse lovitura, ceea ce era bine şi pentru ea, şi pentru mine.

Ca agent de pariuri care găzduia mica serată, partea mea era de zece procente din toate câştigurile. Şi, deşi, da, un milion de dolari putea să pară o grămadă de bani, după toate mitele şi plăţile, aş fi fost norocoş să rămân cu o treime din sumă, iar cea mai mare parte urma să fie reinvestită în următoarea mea seară de jocuri.

Dar merita. Oricum, adevărații bani veneau din dobânzi. Dacă vreunul dintre jucătorii noștri rămânea fără fonduri, noi, casa, îi puneam, cu amabilitate, la dispoziție mijloacele de a continua. Contra unui comision, desigur. Era destul de modest încât să fie tentant, cârligul potrivit ca să-i ademenească pe naivi. Abia după ce mușcau momeala își dădeau seama cât de mult creștea comisionul dacă nu ne returnau banii la timp.

Mi-am plimbat privirea peste restul încăperii, un spațiu cavernos care fusese cândva cală de marfă. Acum, mai bine de douăzeci de mese umpleau spațiul, unele acoperite cu fețe de masă albe și încărcate cu platouri de preparate *gourmet*, altele înconjurate de jucători în rochii și costume de firmă. De-a lungul peretelui îndepărtat fusese amenajat un bar, iar chelnerii își făceau loc printre invitați, livrând cocktailuri de cea mai bună calitate. Lumina discretă cobora din candelabre, sclipind în bijuterii și în cupele de șampanie într-un fel care dădea scenei un aer oniric.

Am oftat, gândindu-mă la războiul de autodepășire pe care îl duceam cu mine însumi. Seara asta era un triumf, petrecerea supremă. Dar data viitoare trebuia să vin cu ceva și mai bun, și mai neașteptat, și mai incitant. Petrecerile mele trebuiau să rămână cea mai greu de prins și mai râvnită formă de divertisment din orașul ăsta. Bogătașii, după cum învățasem, semănau foarte mult cu niște copii răsfățați, ușor de distras de cel mai nou obiect strălucitor, iar ca să-i fac să se bată în continuare pe un loc la mesele mele era nevoie de efort.

Și, când te gândești că toate astea au început în dormitorul meu de cămin, în facultate. Eram sărac lipit și urmam o dublă specializare în finanțe și afaceri, încercând să câștig niște bani de taxe, ca să nu fiu nevoit să renunț la studii. Întotdeauna fusesem bun la numere și la recunoscut tipare, așa că jocurile de cărți erau ușoare

pentru mine. Creierul meu știa instinctiv ce cărți mai rămâneau în pachet, fără să fie nevoie să le număr.

La început, nopțile mele de poker erau modeste, jucam doar eu și câțiva pe care îi mai convingeam să mi se alăture. Cei mai mulți nu mai rămâneau după ce pierdeau în mod repetat în fața mea, iar din cauza asta am crezut că eșuasem, că schema mea de a câștiga bani se dusesse pe apa Sâmbetei înainte să apuce să prindă contur. Apoi, însă, au început să circule zvonuri că eram de neînving și, nu după multă vreme, toți aspiranții la statutul de profesionist în poker și toate geniile matematicii voiau să intre în joc, aducându-mi destui bani cât să țin panica financiară la distanță.

Un curs de antreprenoriat mi-a băgat în cap ideea că ar putea exista o sursă mai stabilă de bani dacă treceam în spatele mesei și organizam jocurile ca pe o afacere. Le-am deschis pentru toate nivelurile de jucători, de la cei cu experiență până la începători care își încercau norocul pentru prima dată. Apoi s-au întâmplat două lucruri în același timp: conducerea facultății a aflat că Josh, cel mai bun prieten al meu, era fiul unui criminal în serie notoriu, iar profesorii au auzit de jocurile mele. Așa că ne-am mutat amândoi în oraș ca s-o luăm de la capăt. Eu m-am transferat la altă facultate, iar Josh a renunțat la studii ca să devină hacker profesionist, pentru că se pricepea mai bine la programare decât oricare dintre profesorii lui și nu mai aveau ce să-l învețe.

Am lăsat jocurile în urmă, am terminat ultimul an de studii și, după absolvire, m-am angajat în finanțe, dar mi-a luat doar un an să-mi dau seama că detestam domeniul ăsta. Uram să mă îmbrac în costum ca să merg la serviciu cu o grămadă de tâmpiți pentru care *Lupul de pe Wall Street* era manual de instrucțiuni. Uram salariul de începător, care abia îmi acoperea cheltuielile, fiindcă

știam că existau moduri mai bune – și mai ușoare – de a face bani. În plus, era al naibii de plictisitor. Deloc provocator. Iar șeful meu era un mare idiot, ajuns în funcție datorită nepotismului, nu meritelor lui, încă un lucru care-mi amintea de ce îi uram pe bogați.

Faptul că mi-am dat demisia m-a lăsat să mă întorc la vechile mele obiceiuri. Am organizat o altă seară de poker, clădind totul din nou de la zero. De data asta, mi-am îngăduit să gândesc mai ambițios. Nu eram acolo doar ca să fac bani. Aveam un obiectiv: răzbunarea. O țintă de urmărit. Fiecare joc îmi făcea planul să *avanseze*, dar seara asta, în special, era o mutare uriașă, aducându-mă cu un pas mai aproape de el.

Alte ovații s-au auzit de la o masă de *blackjack* din apropiere. De data asta, câștigătorul era un dealer de artă. În stânga lui, managerul unui fond speculativ privea cu invidie. În dreapta, un mafiot l-a felicitat cu o palmă pe spate.

Mi-am ferit privirea și mi-am potrivit masca. Era neagră, împodobită cu pietre verzi și modelată astfel încât să semene cu un diavol, cu tot cu orbite îngruntate și coarne răsucite. Poate era o exagerare, dar, cum fusesem descris drept diavolul întrupat de mai multe ori în viață, mi-am zis că symbolismul avea să fie un memento util pentru clienții mei: nu era inteligent să se pună cu mine.

Mi-am fixat masca și m-am îndreptat spre cele trei mese de poker de lângă cazanul navei. La cea din mijloc, cu spatele la mine, stătea un copil mare de douăzeci de ani care nu avea ce căuta aici.

Blake McCormick.

Era moștenitorul uneia dintre cele mai mari averi din oraș. Îl așezasem alături de cei mai buni jucători de poker prezenți și, dacă totul mergea conform planului,

barmanii aveau să îl servească mai mult decât trebuia. Îl instruisem și pe crupier să-l informeze pe Blake că, dacă se întindea mai mult decât îi era plapuma și rămânea fără bani, casa era bucuroasă să-i împrumute mai mult.

M-am uitat în ochii crupierului, iar bărbatul mi-a confirmat că totul era în regulă, dând subtil din cap.

Am zâmbit. Puștiul deja acumula datorii, iar noaptea abia începuse. Cine știa cât putea să-mi datoreze până la final? Jumătate de milion? Mai mult? Oricare ar fi fost suma, era o datorie pe care aveam de gând s-o exploatez din plin.

Pentru că Blake avea o soră mai mare care ar fi făcut absolut orice ca să-l protejeze, iar ea avea să fie „biletul meu de intrare”. Mijlocul pentru atingerea unui scop. Urma să mă conducă direct la el. La tatăl meu. La bărbatul pe care intenționasem să-l găsesc mutându-mă în orașul ăsta. La bărbatul pe care voiam să-l distrug.

„Ne vedem curând, Stella!” mi-am spus, zâmbind în sinea mea când din mulțime s-au auzit alte urale.

## STELLA

La ora asta, atât de devreme, fără bâzâitul aparator sau discuțiile colegilor, în atelier era liniște.

Prea liniște.

Liniștea lăsa gândurile să iasă la suprafață. Gânduri precum: „Oare luna asta cheltuielile aveau să crească din nou? De ce era acum cuvântul «Ohio» o insultă? Și oare alunița aia de pe coapsa mea avea să se transforme, până la urmă, în cancer de piele și să măucidă?”

Mi-am conectat telefonul la sistemul audio și mi-am pus playlistul preferat, ca să-mi reduc la tăcere monologul interior. Muzica lentă și stranie s-a revărsat din boxe de deasupra. Notele erau pline de dor, regrete și amintiri tot mai încetoșate ale vremurilor fericite. Una dintre celelalte artiste cu care lucram, Elayne, mi-a spus că păream o fată bătrână din epoca victoriană care asculta cântece funebre. A părut nedumerită când i-am mulțumit.

Melodia se potrivea cu decorul atelierului, întunecat, gotic. Pe pereți atârnav, înrămate, printuri vechi. Lângă reproducerile unor busturi romane, se aflau animale împăiate vechi și ușor ponosite, iar pe rafturile cu cărți stăteau plante cu frunze mari. În zonele comune, covoare groase acopereau podeaua de ciment,

sub fotolii confortabile din piele și canapele. Interiorul era maximalist, o încântare pentru ochi. Clienții noi îmi spuneau că nu știau la ce să se uite mai întâi, iar celor care reveneau le plăcea să descopere alte și alte ciudățenii cât își așteptau rândul. Se transformase într-un fel de joc, în care eu schimbam obiectele, ca să văd cine avea să observe primul noutățile.

Mi-am luat cafeaua și tableta în zona de așteptare și m-am ghemuit în colțul meu obișnuit. Uneori, tot nu-mi venea să cred că locul ăsta îmi aparținea, că-mi deschisese salonul de tatuaje visat în ceea ce fusese cândva un cub de beton banal, după multă muncă, nenumărate ore de planuri și schițe și certuri cu constructorii când încercaseră să mă tragă pe sfoară. Au fost momente în care mi s-a părut că nu aveam să reușesc, că urma să dau greș, așa cum făcusem cu toate lucrurile – eram prea capricioasă ca să am succes, prea slabă ca să perseverez. Dar, cumva, rezistasem în anul acela stresant și mizerabil, iar răsplata era aici: mă uitam la ceea ce realizasem și asta făcea ca totul să fi meritat.

Am luat o gură de cafea înainte s-o las deoparte și să-mi deschid tableta. Salonul se deschidea peste câteva ore și, de obicei, îmi petreceam timpul acesta creând. Toate tatuajele mele erau desenate de mână și unice. Lucram în stil neo-tradițional, combinând elemente vechi și moderne. Specialitatea mea erau liniile pronunțate și culorile vii, cu o notă de ilustrație fantezistă, undeva la întâlnirea dintre Studio Ghibli<sup>1</sup> și art nouveau. Stilul nu era pentru oricine, dar unii îl adorau.

Îmi petrecusem ani întregi perfecționându-mă în domeniul ăsta. Eram pricepută, iar asta se vedea în programul meu încărcat. Azi aveam trei tatuaje și două consultații și, deși pentru cineva care nu se pricepea ar

1 Renumit studio de animație japonez (n. tr.).

fi putut să nu pară mult, chiar era. Unul dintre tatuaje era mic și nu urma să-mi ia mult timp, dar celelalte două erau mult mai complexe. Mă așteptau opt ore de tatuat și deja simțeam durerile de spate care aveau să mă lase înțepenită. În seara asta aveam să am nevoie de niște analgezice și de o pătură electrică, dar, repet: merita.

Un zăgănit dinspre ușa de la intrare m-a făcut să-mi ridic privirea.

Partea asta de oraș era în plină dezvoltare. Avea tot atâtea avantaje câte dezavantaje, iar riscul intrărilor prin efracție era real. Draperiile erau trase, așa că nu vedeam cine era afară, dar nu eram îngrijorată. Ferestrele erau din polycarbonat transparent securizat. Fiecare centimetru din salon, atât înăuntru, cât și la exterior, era supra-vegheat de camere, iar eu instalasem încuietori profesionale, de calitate, la toate ușile. Era foarte greu să intri aici prin efracție.

Având încredere în măsurile de siguranță, m-am întors la desenat.

Ușa s-a deschis.

„La naiba!”

Am sărit în picioare și am luat o urnă din apropiere ca s-o folosesc pe post de bătă improvizată, dar am văzut-o pe mama intrând. Avea șaiszeci și cinci de ani, însă părea mult mai tânără, datorită genelor și banilor care-i permiteau cea mai bună rutină de îngrijire a pielii și cele mai bune tratamente cosmetice de pe piață. Înaltă și zveltă, purta o rochie midi verde, brodată, care probabil costa cât un sedan la mâna a doua. Își lăsase părul negru ca abanosul pe spate. Purta pantofi cu toc cu talpă roșie. Într-o mână ținea o poșetă Hermès personalizată și cheile pe care acum regretam că i le dădusem. În cealaltă ținea... o veioză.

— Ce faci, mamă?

A țipat și s-a întors spre mine, cu mâna la piept.

— Ce faci? Ce faci tu, stând în beznă, ca un pervers?

Mama se născuse în Anglia, dar locuia în State de destul de mult timp încât accentul să i se transforme într-o combinație ciudată de eleganță britanică și îngâmfare americană – prelungea unele vocale, iar pe altele le scurta. Din cauza asta, cuvântul „pervers” ajunsese să sune ca „pearvers” și, în ciuda supărării mele, aproape c-am zâmbit. Eu și fratele meu mai mic, Blake, aveam să ne distrăm spunându-ne unul celuilalt „pearvers” când urma să-i povestesc despre asta.

— Credeam că încearcă cineva să intre prin efracție, am spus eu.

— Și ce voiai să faci? Să-l sperii de moarte? Mama a părut îngrijorată. Dragă, nu folosești creme hidrante? Arăți ca o fantomă în lumina asta.

Nu mai era cazul să zâmbesc. Am ridicat urna.

— Intenționez mai degrabă să-l lovesc. De ce-ai venit?

A arătat spre veioză.

— Am văzut-o la un magazin cu antichități din centru și m-am gândit la locul perfect pentru ea.

— Nu puteai să aștepti până deschideam ca să vii neanunțată?

Replica mea a făcut-o să-și dea ochii peste cap într-un mod exagerat.

— O, te rog, Stella! Spre deosebire de tine, noi, ceilalți, nu avem timp să lenevim în pantaloni de trening murdari toată dimineața. Am o întâlnire la micul-dejun, apoi treabă toată ziua, până la o cină caritabilă pentru copiii săraci. Iar dacă nu aș fi apărut așa, nu te-aș fi văzut.

S-a întors și s-a îndreptat spre biroul de la recepție ca și când ar fi fost la ea acasă. Mi-am îngăduit să mă privesc o clipă. Of! Probabil că, la un moment dat, vărsasem cafea pe pantaloni. Și nu, încă nu folosisem cremă hidratantă. Numai mama putea să-mi țină evidența tuturor eșecurilor matinale în cele două minute în care se uitase la mine.

Am oftat și am urmat-o. Mama crescuse într-o familie nemiloasă și neiertătoare, pentru care laudele erau o pacoste, iar cordialitatea, inexistentă. În ciuda tuturor anilor de terapie, manifestările de afecțiune încă o stânjeneau enorm și folosea snobismul ca pe o armă. Mai ales când se simțea vulnerabilă sau neglijată – și clar se simțea așa, judecând după ultimul comentariu. Evitase s-o spună direct și se luase de mine pentru că nu reușea să admită că-i păsa și că-și făcea constant griji pentru mine, ca orice părinte.

În schimb, semnele că mă iubea erau mai subtile: încerca pe furiș să-mi plătească chiria și trecea pe la salon, pretinzând că „trebuia” să vină. Astăzi, motivul fusese veioza; cu două săptămâni în urmă, pur și simplu se aflate „prin zonă”.

Așadar, da, mama era o snoabă desăvârșită, cu o grămadă de probleme din copilărie pe care încă încerca să le gestioneze, iar relația noastră era complicată. Dar o iubeam și era prima persoană la care apelam dacă aveam cu adevărat probleme.

A lăsat veioza pe biroul de la recepție, stând cu spatele la mine în timp ce încerca să o aranjeze.

Am profitat de faptul că era distrasă pentru moment și, cuprinzându-i talia subțire cu brațele, am îmbrățișat-o rapid.

— Și mie mi-a fost dor de tine!

A început să se încordeze, iar eu m-am retras înainte să se simtă prea jenată.

— Da, ei bine, nu e cazul să facem mare caz din asta, a spus ea, dar știam că se înmuiașe.

A lăsat veioza lângă monitorul calculatorului și s-a retras.

— Să nu lași pe nimeni să-și pună mâinile alea murdare pe ea! E Tiffany.

Aproape m-am înecat.

— Vrei să fii jefuită din cauza ta?

A fluturat o mână, iar inelele cu pietre prețioase au licărit în lumina slabă.

— Nu prea cred că vreunul dintre huliganii cu care lucrezi și-ar da seama că e autentică. O, apropo de asta... A scos o carte de vizită din geantă. Dă-i-o lui Elayne! Este a unui avocat specializat în drepturile chiriașilor, pe care l-am cunoscut împreună cu tatăl tău alaltăseară. I-am povestit despre proprietarul ei îngrozitor. El crede că poate face ceva și a fost de acord să-i preia cazul *pro bono*.

Am luat cartea de vizită. Era groasă, texturată și discretă. Am făcut ochii mari când am citit numele firmei – era una dintre cele mai prestigioase din oraș.

Am clătinat din cap. Poate că mama e excentrică, distantă și al naibii de pretențioasă, dar are o inimă de aur. Cina caritabilă pe care o menționase? Nu mă îndoiam că era membră în comitet, că organizase cina din seara asta, că-și constrânsese toți prietenii înstăriți să participe și că, practic, avea să țină pe toată lumea ostatică până s-ar fi adunat suma exorbitantă pe care și-o stabilise. Apoi, după ce banii erau donați, avea să le urmărească discret traseul, asigurându-se că ajungeau la cei nevoiași.

Mama s-a întins ca și când ar fi vrut să mă îmbrățișeze din nou, iar eu am rămas nemișcată, pentru că nu voiam să o sperii. A ezitat, mi-a întâlnit privirea și mi-a zâmbit încordat când, în schimb, m-a bătut ușor pe umăr.

— Mai vii la aniversarea lui Tippi?

— N-aș rata-o pentru nimic în lume!

Tippi era câinele familiei noastre, un bichon bătrân, aproape orb, complet surd și chiar mai snob decât femeia din fața mea.

Mama m-a mai măsurat o dată din priviri, crispându-se.

— Nu... ai de gând să rămâi îmbrăcată așa toată ziua, nu?

I-am arătat ușa.

— Afară!

A deschis gura, dar eu am ridicat urna și am scuturat-o amenințător.

A ales, în mod înțelept, să se îndrepte spre ușă, dar fără să se grăbească, asigurându-se că știam că era alegerea ei. În dreptul ușii, s-a oprit și s-a strâmbat.

— Am văzut-o pe Maddie în weekendul ăsta, la serata anuală de vară a mătușii ei.

Am înțepenit, de parcă aș fi primit o palmă peste față.

Mama s-a întristat.

— A întrebat de tine.

— De ce? am vrut să știu, simțind cum mă cuprindea neliniștea.

Mama a ridicat din umeri.

— Ca să fie obraznică?

— Este, în sfârșit, pregătită să-și asume răspunderea pentru faptele ei?

Râsul lipsit de umor al mamei a fost singurul răspuns de care aveam nevoie.

— Mda, așa credeam și eu. Până nu o să spună adevărul, nu avem ce discuta.

— Ți-am spus pentru că, dacă a avut destul curaj să-mi zică mie ceva, s-ar putea să fie suficient de îndrăzneată încât să te caute personal. Și nu spun c-ar trebui s-o ierți...

— Nu pot s-o iert pentru ce-a făcut! am spus furioasă.

— Dar, dacă ai ucide-o, probabil ți-ar ieși riduri, iar dacă nici măcar nu-ți îngrijești pielea așa cum trebuie, ești mai predispusă să le faci decât...

— Bine, mă bucur că te-am văzut! La revedere! am spus eu, practic dând-o afară din salon.

S-a oprit și s-a întors cu o expresie asemănătoare regretului, ca și când ar fi vrut să intre din nou și să încerce, pentru prima dată, să aibă o conversație adevărată. Tocmai voiam să deschid iar ușa, când a părut să se răzgândească și a dat scurt din cap în semn de rămas-bun, înainte să se îndrepte spre Mercedesul care aștepta lângă bordură.

■ ■ ■

După multe ore, îmi luam la revedere de la ultima clientă programată pentru un tatuaj. Era o blondă de vreo douăzeci de ani care se credea cea mai grozavă persoană din oraș. Și, adică, probabil chiar era. Avea peste două milioane de urmăritori pe rețelele sociale și cam tot atâția abonați pe YouTube, câștigând destul de bine din conținutul ei cu jocuri *cozy*.